

THE BURNING BUSH

Monastic Journal

SPRING 2021

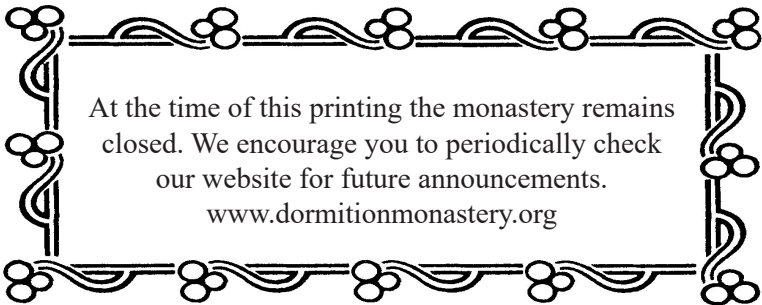
Vol. 34 No. 1

TABLE OF CONTENTS

Greetings from Mother GABRIELLA	3
The Mysteries of the Corss <i>by Fr John Konkle</i>	4
Fr. Roman's memorial announcement	8
Orthodox Teachings about Death <i>by Pr. D. Pestroiu</i>	9
Holy Week/Pascha/Bright Week Schedule	20

TABLA DE MATERII

Misterele crucii <i>de Pr. John Konkle</i>	12
Învățătura ortodoxă despre moarte <i>de Pr. D. Pestroiu</i>	16
Parastas pentru Parintele Roman - anunt	8
Programul slujbelor pentru Pasti	20

GREETINGS FROM MOTHER GABRIELLA

Making the best of every opportunity is a matter of faith and wisdom. Believers, when tested turn inward, search their hearts and God reveals Himself, by giving “a good thought,” inspiring us to good works and deeds, so we can profit from the trials. The trees are made strong in the wind; they grow tall by deepening their roots!

We all can (and should) give thanks to God for His love and care: every loving father will discipline his children so they can grow strong and mature.

During this past year, an example of faithful people, who know how to make the best of any opportunity, was the organizing of the Winter Virtual Fundraising Dinner. Many of you know that the four Orthodox parishes in the Flint (MI) area organize a fundraising activity each year in support of the monastery. This past year they found a solution on how to help even in these difficult circumstances.

We were amazed by their ingenuity and overwhelmed by the large number of people participating. How you all have risen to the occasion as well as your generosity, shows your love for God, the love you have for the monastery, the charity of your hearts!

Even though we could not come together in person, we all learned what the true unity of the spirit is! We can be together physically and yet painfully divided. We can be apart and yet united through prayer to OUR Heavenly Father, confessing our faith with one mind and one heart!

The disciples were scattered throughout the world like the seeds in the field. When the seeds of faith sprouted by the water of the Holy Spirit, the number of believers filled the earth! Let us make sure that we too spread the seed of our faith in the land we live in, so it may grow and produce a hundredfold.

We thank those who had the idea, the organizers and all those who participated, offering their time, talent, and money. Many of you have expressed your gratitude and your appreciation for the opportunity to come together... Thank you!

If we have brought you some joy and hope by the event, please know that we too were encouraged much by your love and generosity.

We wish you all a most fruitful lenten season and a blessed PASCHA.

Be glad in the Lord and rejoice! The Lord is good!

The Mysteries of the Cross

On this the third Sunday of Great Lent the Church gives us the gift of the precious and life-giving cross--not just as a signpost for where we are headed, but even more so as a reminder that the cross is the very center of our Christian life and, indeed, the very center of all creation. St. Paul teaches us that "By the cross, the world has been crucified to me, and I to the world" (Gal 6:14). What does he mean by these words? How, in practice, is the world crucified to me, and I to the world? In his homily on this Sunday of Great Lent, in the middle of the fourteenth century, St. Gregory Palamas offers us a beautiful explanation of St. Paul's words, seeing in them two sequentially related mysteries of the cross that are revealed to us and in us. (My reflections this morning are drawn from St. Gregory's Homily 11, especially §7, in his Homilies.)

The First Mystery

In the first mystery, the world is crucified to me, which St. Gregory understands to mean that I flee from the fallen world because I see it as dead, crucified, and thus as a source of death to me. This flight from the fallen world is well-expressed in the life of Abraham: "The LORD said to Abram, 'Go from your country and your relatives and your father's house to the land that I will show you'" (Gen 12:1). God called Abraham to leave his place of security and earthly well-being, his place of comfort, even his relatives. And he is not called to leave simply for the sake of leaving, but to travel to a land God will reveal to him, a promised land filled with blessings. The first mystery focuses on what we are leaving; the second mystery on where we are going.

Our flight from the fallen world involves leaving behind anything that hinders our single-minded pursuit of the land which God has promised us--his kingdom and his righteousness (Mt 6:33). We separate ourselves in tangible ways from any created thing that hinders our communion with God. This is what Jesus instructs us to do when he teaches us to pluck out our eye and sever our hand, if they are a cause of stumbling for us, that is, if they distract us from following him (Mt 5:29-30; 18:8; Mk 9:43-48). The Church has made clear that, while we are not literally to harm our bodies, we are to take extreme measures to separate ourselves from anything that is compromising our relationship with Christ.

The best way to find out if something is hampering our relationship with God is to fast from it for a period of time, replacing it with prayer, spiritual reading, and acts of mercy toward others. Stylish clothes, delectable foods, streams of information, and so forth are among the things we might do without for a period of time to learn if they have a hold on us. If we find ourselves bored and restless without the attention-demanding enticements of the world,

we know that they have become replacements for God, distractions in our pursuit of him, and we need to take more extreme measures to sever ourselves from them--to crucify them.

Fleeing the world, St. Gregory reminds us, extends even to separating ourselves from family and friends insofar as they divert us from Christ. He is echoing St. Paul's sober warning: "Do not be deceived; bad company corrupts good character" (1 Cor 15:33). These stern exhortations derive from our Lord's frequent teaching that we must love him more than we love our own family, reminding us that he did not come to bring peace on the earth but a sword, dividing a family of five--two against three and three against two (Lk 12:51-53; Mt 10:21,34-36).

Relentlessly and forcibly fleeing worldly temptations in these ways crucifies the world to us, and thus, in these practical actions, the cross is revealed to us. We come to experience the power of the cross severing us from the transitory and illusory substitutes for life-giving communion with our Creator.

The Second Mystery

In the second mystery of the cross, I am crucified to the world, which St. Gregory understands to mean that the world flees from me. It is one thing to say that I choose to separate myself from those aspects of the fallen world that distract me from Christ; it is quite another to no longer have desires for, or even besetting thoughts about, those things. In fact, typically when we cut ourselves off from temptation, we find that the related inner desires intensify, and the thoughts proliferate. So, in the second mystery of the cross, all of those desires that are within us, all those yearnings, all those longings, all those thoughts roaming around in our heads, which look to the world for life--those are now dead. The first mystery is an external crucifixion while the second is internal.

The cross in this second mystery involves a divine surgery that removes these cancerous, life-threatening, and self-destructive passions and thoughts, freeing us to be single-minded in our love for God and liberated to enjoy his creation without being manipulated by it. How does this happen? St. Gregory explains in very practical ways how we become crucified to worldly allurements. It happens only by having a vision of God, as Moses had at the burning bush. Only God can burn up our wayward desires and banish invasive thoughts; we cannot do it ourselves. St. Gregory describes three steps that place us in a position for this divine surgery, to ready ourselves for the refiner's fire.

The Ascetic Life

The first step of the second mystery, a step toward the promised land God is revealing in us, is the ascetic life. We simply do what Orthodox emphasize all the time, and especially during this time of Great Lent: we do acts of kindness and

mercy toward others; we intensify our prayer; we fortify our prayer with fasting and prostrations; we stay up at night a little longer, or arise a little earlier, to keep vigil, being on the watch for the return of Christ and the enemies that are trying to break in and steal our attentiveness; and finally, we read the holy Scriptures, and other spiritual readings, meditatively, to let the seeds of life enter into our hearts. Most importantly we practice these activities in secret so as not to draw attention to ourselves. The second mystery begins with sustained ascetic effort, and if we fail to remain faithful to these foundational practices, as if there were a short-cut to our destination, we abandon our journey toward the revelation of the cross within us. There are no short-cuts.

Inner Exploration

Ascetic practices, however, in and of themselves, are not the goal, nor even sufficient for reaching the goal. They are the leaves, not the fruit. They are necessary but inadequate for the production of divinely infused fruit. What else is needed? Once we place ourselves in this spiritual gymnasium, we are called to embark on an exploration, searching within ourselves. This is the second step toward experiencing the mystery of the cross revealed within. We are seeking the hidden treasure, the kingdom of God tucked away deep inside us, buried under layers of passions and distracting thoughts.

In the course of our ascetic effort, our mental attention must turn toward what is happening inside us. Maybe we're doing a few extra prostrations even though we are not motivated to do them. Maybe we persist in prayer even though we are distracted by worries and anxieties about the state of the world. Maybe we silently perform an act of mercy toward someone whom we envy. When we not only engage in these ascetic efforts as outward actions but also simultaneously peer inside ourselves, we will, in due time, with persistence and fortitude, glimpse a haven of calm in the midst of storming passions, a gentle light in the abyss of darkness, a soft voice among the deafening thoughts--a fleeting-yet-satiating taste of the hidden treasure, of the inner kingdom, of the King himself, indeed, of the cross. He has revealed his cross not simply to us, but in us--even if only for a vanishing moment.

Focused Inner Attention

The third stage of this second mystery of the cross is to focus our attention on that which we are discovering during our inner exploration, to keep our nous fixated on this revealed inner presence even though we may also be experiencing a raging storm of intrusive thoughts and emotions. One of the terms St. Gregory uses to describe this focused attention is *anatheorein*, to examine carefully, to take a second look, to re-contemplate, to relentlessly meditate on. It is arduous, and sometimes discouraging, work. The saints did not become saints by following the path of least resistance, and no less is asked

of us. “The gate is narrow, and the path is difficult that leads to life, those who find it are few” (Mt 7:14). Indeed, when our inner search in the context of our ascetic effort reveals a glimpse of the inner kingdom, we will be flooded, all the more, with distracting passions and thoughts; the devil never sleeps. But it is here that we are at long last engaged in the internal battle for our own soul. Satan will not release it without a fight, and it is here in the classroom of our own soul that God is teaching us how to let him fight for us, how to let go of the passions and thoughts so he can cleanse us from them, so that they can no longer be a tool in Satan’s hand.

An Inner Burning Bush

St. Gregory describes this inner transformation in this way: As we are engaged in ascetic effort, searching for the kingdom within us, and contemplating what we are discovering, there will arise in us a certain warmth, the very warmth of the burning bush. We will come to experience in our own uniquely existential way what Moses experienced before the burning bush. We’ll stand on holy ground; our sandals will come off. The passions and thoughts will start to dissipate, leaving us no longer manipulated by them but rather released from their power over us. St. Gregory doesn’t describe this inner experience as a raging and violent fire, but as a gentle warmth that even provides a type of cooling refreshment, a docile freedom whereby the inner, violent monsters are slain. Those things that don’t belong in us, the sins which dwell in us as foreign invaders disrupting and torturing our inner life, flee because they cannot stand to be in the presence of that gentle warmth, of the King on his cross. The world flees as we are crucified.

The Cross Revealed in Us

In this way, little by little, gradually over time, as we persist in the ascetic effort, searching for that hidden treasure, gathering our mental focus on what God is showing us in our inner life, we come to experience with increasing frequency and stability the kingdom of God within us, revealed-in-us as the cross on which we are crucified with Christ. Our wandering desires and thoughts flee from the inner presence of the Crucified One. This is precisely what St. Paul meant when he said, “It is no longer I who live but Christ who lives in me, and the life which I now live by faith in the Son of God who loved me and offered himself up for me” (Gal 2:20). It is what he meant when he said, “I die daily” (1 Cor 15:31). It is what he meant when he said that we are “always carrying the dying of the Lord Jesus in our bodies that the life of Jesus may be manifest in our bodies” (2 Cor 4:10). It is what our Lord meant when he exhorted us to take up our cross daily (Lk 9:23).

Human beings are creations of God that have the life-giving cross buried deep within them. The Christian life consists in the inward pilgrimage to find

that cross, to place ourselves in a position to allow God to reveal it to us, so that we may gradually come to the continual mystical awareness of the cross firmly planted in our hearts. In this way we come to find out who we truly are as human beings--not mere puppets controlled by the passing fads of advertisers and the incessant moralizing of media outlets in our crazed and manipulative world, but unencumbered vessels of love inwardly communing with our Creator, rightly united to the Source of Life, and thus able to receive everyone and everything in this beautifully created world--all creation--to freely embrace and enjoy it without looking to it for what God alone can provide. This is the 4mystery of the cross revealed within us. By the prayers of St. Gregory Palamas, may God lead us on this inward journey.

Fr. John Konkle

Adapted from a homily given on the Sunday of the Cross, 3/22/20

The Monastery continues to be closed.
With the change in weather we will again be able to have memorial services at the cemetery. Please call the monastery if you wish to schedule a memorial service.

Orthodox Teachings About Death

The death and the resurrection of Christ is a constant reminder to the Orthodox faithful of the death which each one of us will face. The Great Fast period we have entered a short while ago is a time not only of reflection and repentance but a time to think also on how prepared are we should death come unexpectedly, because death is an uncontested reality, and it should represent an intense preoccupation for the soul of every Christian.

The reality of death

Without any doubt, death is the biggest provocation in the life of every person. Regarded with fear or with responsibility and serenity, death preoccupies everyone. Even if our present society hides the goal of life under human vanities and accumulation of material goods, death will, at one point, appear and show people the primordial order: the spiritual things are the only ones that endure, same as the person's body, they remain until they are transformed into their final form by the Resurrection.

Alexander Machedon, the famous Emperor of Antiquity, when defeated by an illness in the prime of his maturity, asked to be buried with his hands empty and outside of the coffin, to show everybody that he is no different from anyone else. In the face of death, who does not spare anybody, all people are equal, like in the funeral hymn: "Who is the king and who the soldier? Who the rich man and who the poor? Who the righteous and who the sinner? Are we not all ashes?"

Orthodox teachings about death

Speaking of death, experiencing the pain of separation from the loved ones, we surround with compassion the ones left behind, with ravaged souls, and sometimes we are tempted to rebel against God: why does God, in His infinite kindness allows such a situation, and what are the criteria by which He calls the souls of people, some old, some very young, some even infants? In order not to judge God we must know first that it is not Him the author of our tribulations. He is the fountain of life, of goodness and wisdom: "For God did not create death and He does not rejoice at the loss of those alive. He created everything for life" (Wisdom of Solomon 1:13). Death came into history with the first people who opposed God, by not listening to His command, knowing that they will die. Therefore, "the wages of sin is death" (Rom 6:23)—St Paul says. And because the state of sinfulness reverberated unto all humanity, we all face this transition to the eternal places, without being able to know what are the reasons by which it takes place, in everybody's particular situation, sooner or later. It is not important when we die, it is important how we die. But to

arrive at the knowledge of how we must die, we need to know a few essential Orthodox teachings.

A simple definition of death is: the temporary separation of the soul from the body, as it is written: “Then the dust will return to the earth as it was, and the spirit will return to God Who gave it” (Eccl 12:7). I say temporary because the reality of death rests in the Christian doctrine, accompanied always by the belief that death was vanquished by the Resurrection. Never must the Christian perceive death in a fatalist way, by following the unfortunate example of the atheistic definition of death, widely spread by the communist dictatorship, called: “passing into non-being.” For a Christian, those departed this world do not move into non-being, but they continue to exist even after death, their souls awaiting the resurrection of the body. This is expressed also in the parable of the rich man and poor Lazarus, like the witness of the thief on the Cross, regarding the power of his genuine repentance: the entry into Heaven together with Christ crucified also for his sins.

The parable of the rich man and poor Lazarus (cf. Luke 16:19-31) assures us that the state of the soul after death is different in accordance to God’s just judgement. In other words, the souls wait for the general resurrection, their spiritual states being in accordance with their free will, and the expression of their actions in the earthly life. In no case do the souls reincarnate in successive lives in other bodies, because each person is unique and responsible for its own actions of a unique life lived in history. When Christ resurrected from death He did not take a different body, but the one He had before He died, the body He showed Himself to His disciples, and He assured Thomas by the presence of His wounds on His side and hands. Evidently that was a divine body that vanquished death and became incorruptible, the same way will be all the resurrected bodies, as well as those who will be found living at the time of the Second Coming of the Lord, by transformation, according to St. Paul (cf 1 Cor 15:54).

To be placed in the state of waiting the resurrection, according to their own acts, the souls will experience the righteous judgement of Christ. This first judgement is called *personal* because each soul is searched individually, having as judges the good angels and the bad angels. The way by which the actions are recognized and analyzed remains a mystery; however, some of the Holy Fathers, like St. Macarius the Egyptian, received divine revelations regarding the searching of the sins in various steps called toll houses, which indicate the way each person was capable or not to resist temptations.

The personal judgement is not final; and this not because it won’t be just, but because the earthly life of the person being judged continues to have influence on posterity. In a negative sense, this means that some actions can continue to have an effect on the descendants (a bad education of the children, for example), and in a positive sense, the real possibility that by the prayers of

the Church, the state of a soul can be changed for the good, due to the merciful love of those still living.

According to the Orthodox teachings, at the time of the second coming of Jesus Christ on earth, the resurrection of the dead will take place and the second judgement will be solemn, public and final; at this judgement all the actions of the person will be analyzed, as well as their consequences. This is the Last Judgement. Following this, people will go, with their souls and bodies, either in Heaven or in Hades.

The preparation for the departure to eternity

The Christian must be constantly prepared to die. The Holy Fathers of the desert considered absolutely necessary the frequent remembrance of death, and this is why they were constantly praying: “God...” (Akathist to Jesus Christ). St. John of the Ladder says: “As of all foods, bread is the most essential, so the thought of death is the most necessary of all works (for the cleansing of sins)” (St John Climacus, Ladder of Divine Ascent, HTM, Brookline, MA, pg. 66). A very damaging conception is the postponing of the preparations for death, fueled by various temptations. When we are young, we encounter the temptation that *‘life must be lived,’* at maturity we have the tendency to worship family, wealth or status, and in old age, we fall into despair, either because we feel it is too late, or because of the association of repentance with death. The truth is that death comes independent of all these human calculations and many people are surprised by it and find themselves without even a minimal spiritual preparation. This is the reason every Christian must do the following:

a) manifest the love for God and people by prayer and actions. The simple affirmation that we love God is not sufficient. Acts showing the love of God are: the never-failing presence in church, prayer, fasting, learning the correct will of God from the Holy Scriptures and other spiritual literature. The love of the neighbor is manifested by spiritual and physical compassion.

b) to cultivate inwardly oneself the spirit of God, by participating in all the Sacraments of the Church. To have a spiritual father to whom to confess and from whom to receive absolution for sins; to receive Christ within by receiving Holy Communion as frequent as possible, but with the proper preparation.

c) to avoid as much as possible to fall into sin, conducting one’s life after the commandments of God. Persisting in sinful and malicious acts of any kind keep people in a permanent fallen state. The saying: *“you will be judged in the same state you will be found”* has biblical roots (cf Ezekiel 33:13-20), so we realize that all those who die in a fallen state will have difficulty answering at the Last Judgement.

d) if we truly love someone, we must ensure that the person also is prepared for a proper death, especially if they suffer of a severe or terminal illness. Many times, the family makes a mistake by not calling the priest in time for

confession and communion, arguing that it will speed up the death or scare the sick. Unfortunately, if it is too late, the Holy Sacraments can no longer be administered because the person has lost consciousness; then a more serious death occurs, the death of the soul, the separation of the person from God.

e) finally, we must pay attention to a practice that does not belong to the Orthodox spirituality and tradition--the incineration. This practice is a sin because it is a form of defiling the body by destroying it in the fire, and not honoring it by the faith in the Resurrection, meaning the reconstruction of the person in its integrity. It is a big sin also to scatter the ashes, this having a nihilistic character, supportive more of a pantheistic religious faith, foreign to the Orthodox faith.

Pr. Prof. Dr. David Pestroiu, *Selections from "Viața Veșnică...rânduieii ortodoxe pentru înmormântare și parastase," Ed. Cuvântul Vieții, Bucharest, 2013.*

Misterele Crucii

În această a treia duminică a Marelui Post, Biserica ne oferă darul prețioasei și de viață dătătoare cruci, nu numai ca indicator pentru direcția în care mergem, ci mai mult ca o aducere aminte, Crucea fiind centrul vieții noastre creștine, și chiar centrul întregii creații. Sf. Pavel spune: "... în crucea Domnului nostru Iisus Hristos, prin care lumea este răstignită pentru mine, și eu pentru lume" (Gal 6:14). Ce vrea să spună cu aceste cuvinte? Cum, în mod practic, este lumea răstignită pentru mine și eu pentru lume? În predica din această duminică a Postului Mare, Sf. Grigorie Palamas (la mijlocul secolului al paisprezecelea), ne oferă o frumoasă explicație a cuvintelor Sf. Pavel, văzînd în ele două mistere succesiv legate de cruce și de prezența lor pentru noi și în noi. (Reflecțiile mele sunt bazate pe Omilia 11, §7).

Primul mister

Primul mister, *lumea este răstignită pentru mine*, prin care Sf. Grigorie înțelege că eu *fug din lumea aceasta căzută prin păcat* pentrucă o văd moartă, răstignită, și deci o sursă de moarte pentru mine. Fuga din această lume este clar exprimată în viața lui Avram: "... a zis Domnul către Avram: Ieși din pământul tău, din neamul tău și din casa tatălui tău și vino în pământul pe care ți-l voi arăta Eu" (Facerea 12:1). Dumnezeu l-a chemat pe Avram să părăsească locul lui de siguranță și confort și chiar familia lui. Și el nu a fost chemat să plece din acel loc fără motiv, ci pentru a călători către pământul pe care Dumnezeu l-l va arăta, un loc plin de binecuvântări. Primul mister se referă la ceea ce lăsăm în urmă; al doilea, încotro ne îndreptăm.

Depărtarea noastră de lumea aceasta căzută necesită să lăsăm în urmă tot ceea ce ne împiedică să urmărim un singur scop, acela de a căuta pământul

pe care Dumnezeu ni L-a promis—împărăția și dreptatea Lui (Matei 6:33). Ne separăm în mod real de tot ce ne desparte de legătura cu Dumnezeu. Asta ne îndeamnă Iisus când ne spune să ne scoatem ochiul și să ne tăiem brațul dacă ele sunt cauza căderii noastre, adică dacă ne distrag de la a-L urma pe El (Mt. 5:29-30; 18:8; Marcu 9:43-48). Biserica spune clar că nu ne putem face rău trupului, dar trebuie să luăm măsuri drastice de a ne separa de tot ceea ce compromite legătura noastră cu Hristos.

Cel mai simplu lucru pentru a vedea dacă este ceva ce împiedică legătura noastră cu Dumnezeu este de a ”postii,” de a ne separa de acel lucru pentru un timp și de a-l înlocui cu rugăciunea și milostenia față de alții. Îmbrăcămintea la modă, mâncarea apetisantă, valurile de informații, sunt lucruri de care ne putem lipsi pentru un timp ca să vedem dacă suntem posedați de ele. Dacă devenim plictisiți și anxioși în lipsa acestor lucruri lumești care ne solicită atenția, știm că ele substituie pe Dumnezeu, distracții în drumul nostru de a ne apropia de El, și deci trebuie să luăm măsuri mai drastice de a ne detașa de ele—de a ne răstigni.

Fuga din lume, ne amintește Sf. Grigorie, se extinde chiar și la detașarea de familie atunci când acestea ne sustrag de la Hristos. Sf. Grigorie se referă la admoniția Sf. Pavel: ”Nu vă lăsați înșelați. Tovărășiile rele strică obiceiurile bune.” (1 Cor 15:33). Aceste îndemnuri provin din învățăturile Domnului Iisus care spune că trebuie să Îl iubim pe el mai mult decât ne iubim familia, amintindu-ne că El nu a venit în lume să aducă pacea, ci o sabie care desparte o familie de cinci persoane—doi contra trei și trei contra doi (Luca 12:51-53; Matei 10:21,34-36).

Lăsând deoparte, viguros și neobosit, aceste tentații lumea este răstignită pentru noi, și prin aceste acte practice, crucea ne este dezvăluită. Ajungem să cunoaștem puterea crucii care ne desparte, prin toate lucrurile tranzitorii și iluzorii, de prezența dătătoare de viață a lui Dumnezeu.

Al doilea mister

În al doilea mister al crucii, *eu sunt răstignit pentru lume*, Sf. Grigorie înțelege că lumea fuge de mine. Este una să spui că eu am decis să mă separ de aspectele acestei lumi căzute prin păcat, care mă sustrage de la Hristos; este cu totul altceva de a nu mai avea dorința, sau chiar gânduri pentru aceste lucruri. Este adevărat că atunci când ne depărtăm de ispite ne dăm seama că dorințele interioare se intensifică și gândurile se înmulțesc. Astfel, cel de al doilea mister al crucii, toate acele dorințe care sunt în noi, toate gândurile care le avem în minte, și care își îndreaptă atenția către lume—toate sunt acum moarte. Primul mister, este o răstignire *exterioară*, iar al doilea, o răstignire *interioară*.

Crucea, în acest al doilea mister implică o intervenție divină care să elimine aceste ispite și gânduri auto distrugătoare, eliberându-ne pentru a fi cu gândul numai la Dumnezeu și liberi să ne bucurăm de creația Lui fără a fi

manipulați de ea. Cum este posibil acest lucru? Sf. Grigorie explică în termeni practici cum devenim răstigniți în fața atracțiilor lumești. Acest lucru se întâmplă numai dacă păstrăm imaginea lui Dumnezeu, la fel ca Moise în fața rugului aprins. Numai Dumnezeu poate să mistuiască dorințele noastre capricioase și să alunge gândurile care ne invadează; noi nu o putem face singuri. Sf. Grigorie descrie trei trepte care ne pregătesc pentru această intervenție divină, să fim pregătiți pentru focul cel divin.

Viața ascetă

Primul pas al acestui al doilea mister, un pas către pământul făgăduinței pe care Dumnezeu ni-L arată, este viața ascetică. Facem simplu ceea ce ortodoxia subliniază totdeauna, dar mai ales în timpul Marelui Post: facem acte de binefacere, intensificăm rugăciunile; ne întărim rugăciunea prin post și metanii; ne culcăm mai târziu și ne sculăm mai devreme, fiind atenți la venirea lui Hristos și la dușmanii care încearcă să ne smulgă atenția; în final, citim Sfânta Scriptură precum și alte scrieri spirituale, în mod atent și meditativ, lăsând să pătrundă în viața și inima noastră sămânța vieții. Cel mai important este să practicăm aceste activități în ascuns ca să nu atragem atenția asupra noastră. Al doilea mister începe cu un efort ascetic susținut, iar dacă nu rămânem loiali acestor practici, luînd-o pe drumuri mai scurte, abandonăm călătoria noastră către descoperirea crucii în persoana noastră. Un drum mai scurt nu există.

O analiză interioară

Exercițiile ascete, în sine lor, nu sunt ținta și nici măcar nu sunt suficiente pentru atingerea țintei. Ele sunt frunzele, nu fructul. Sunt necesare dar insuficiente pentru a produce un fruct plin de har divin. Ce altceva este necesar? O dată ce ne aflăm în acest gimnaziu, suntem chemați să începem o căutare, o explorare interioară. Aceasta este a doua treaptă către a trăi misterul crucii care ne este destăinuit interior; căutăm comoara ascunsă, Împărăția lui Dumnezeu, ascunsă în adâncul nostru, îngropată sub multe rânduri de ispite și gânduri deșarte.

Pe parcursul acestui efort ascetic, trebuie să ne îndreptăm atenția spre ce se petrece în sufletul nostru. Posibil că facem mai multe metanii dar fără tragere de inimă. Posibil să continuăm în rugăciune cu toate că suntem distrași de grijile lumești. Posibil să facem un act de milostenie față de o persoană pe care o urîm. Dacă continuăm aceste eforturi nu numai în exterior dar în același timp privim și în interior, vom ajunge, în timp, cu răbdare și tărie să întrezărim o stare de liniște divină în mijlocul tuturor ispitelor, o lumină în abisul întunecat, o voce blândă printre gândurile asurzitoare—să gustăm, temporar dar satisfăcător, din comoara universului interior, a Împăratului Însuși, din însăși crucea. El este cel care ne-a desvăluit crucea, nu numai *nouă*, ci și *în noi*—fie și pentru un scurt moment.

Atenția concentrată către interior

Starea a treia a acestui al doilea mister este de a ne concentra atenția asupra ceea ce descoperim în incursiunea noastră interioară, de a ne menține spiritul fixat pe această prezență care ni se descoperă în ciuda faptului că vom avea și o furtună de gânduri și sentimente intrusive. Cuvântul folosit de Sf. Grigorie pentru a descrie această stare de concentrare a atenției este *anatheorein*, adică să ne examinăm atent, să ne mai uităm o dată, să contemplăm din nou, să medităm neîncetat asupra acestei prezențe. Este o muncă grea și uneori descurajatoare. Sfinții nu au devenit sfinți urmând drumul cel mai ușor, și la fel ni se cere și nouă. ”Strâmtă este poarta și îngustă este calea care duce la viață și puțini sunt cei care o află” (Matei 7:14). Drept este că atunci când căutările interioare în contextul eforturilor noastre ascete dezvăluie un colț al universului interior, vom fi inundați și mai mult de ispite și gânduri care ne sustrag; diavolul nu doarme niciodată. Dar aici suntem în cele din urmă angajați în lupta pentru sufletul nostru. Diavolul nu va ceda fără a se lupta, și aici în școala propriului nostru suflet, Dumnezeu ne învață cum să Îl lăsăm pe El să se lupte pentru noi, cum să ne lepădăm de ispite și gânduri ca El să ne poată curăți de ele, și să nu mai fim o unealtă în mâna diavolului.

Un rug aprins intern

Sfântul Grigorie descrie această transformare în felul următor: În timp ce suntem angajați în acest efort ascetic în căutarea împărăției din noi, și contemplând la ce am descoperit, se va naște în noi un fel de căldură, acea căldură a rugului ce arde. Vom ajunge să simțim în mod personal ceea ce Moise a simțit în prezența rugului aprins. Vom sta pe un loc sfânt; sandalele noastre vor fi lepădate. Ispitele și gândurile vor începe să dispară, iar noi nu vom mai fi manipulați de ele, ci vom fi eliberați de puterea pe care o au asupra noastră. Sf. Grigorie nu descrie această stare interioară ca fiind un foc violent și intens, ci ca pe o căldură plăcută care chiar ne răcorește, o eliberare subtilă prin care fiarele interioare sunt înjunghiate. Acele lucruri care nu își au locul în ființa noastră, păcatele care ne invadează și locuiesc în noi, care ne distrag și ne torturează viața interioară, fug de la noi pentru că nu pot sta alături de acea căldură agreabilă, a Împăratului răstignit. Lumea dispăre când noi suntem răstigniți.

Crucea descoperită în noi

În felul acesta, puțin câte puțin, încet încet în timp, dacă perseverăm în efortul nostru ascetic, căutând în continuare comoara ascunsă, concentrându-ne asupra ceea ce Dumnezeu ne dezvăluie în viața noastră lăuntrică, ajungem să simțim din ce în ce mai frecvent și cu mai multă siguranță Împărăția lui Dumnezeu din noi, care ni se descoperă ca o cruce pe care suntem răstigniți

împreună cu Hristos. Dorințele noastre hoinare fug de prezența interioară a Celui Răstignit. Asta este exact ce a vrut să exprime Sf. Pavel când a spus: "... și nu eu mai trăiesc, ci Hristos trăiește în mine" (Gal 2:20). Asta este ce a vrut să exprime când a spus: "Mor în fiecare zi" (1 Cor 15:31). Asta este ce a vrut să exprime când a spus: "Purtând totdeauna în trup omorârea lui Iisus, pentru ca și viața lui Iisus să se arate în trupul nostru" (2 Cor 4:10). Asta este ce a spus Hristos când ne-a îndemnat să ne luăm crucea și să Îi urmăm Lui (Luca 9:23).

Oamenii sunt creația lui Dumnezeu care au în adâncul lor crucea cea dă-tătoare de viață. Viața creștină constă în a face această incursiune interioară pentru a o găsi, pentru a lăsa pe Dumnezeu să ne-o descopere în noi înșine ca încet să ajungem la înțelegerea mistică a crucii puternic plantate în sufletul nostru. În felul acesta ajungem să înțelegem cine suntem cu adevărat—nu simple marionete la cheremul manipulărilor acestei lumi, ci recipiente de dragoste care comunică interior cu Cel care ne-a creat, uniți direct cu sursa de viață, și astfel fiind capabili să primim pe oricine și orice în această lume frumoasă.

Acesta este misterul crucii care se descoperă în noi. Cu rugăciunile Sf. Grigorie Palamas, să ne călăuzească Dumnezeu în această călătorie interioară.

Pr. John Konkle

(Adaptare la predica din Duminica Crucii, 3/22/2020)

Învățătura ortodoxă despre moarte

Moartea și Învierea Domnului nostru Iisus Hristos este un prilej continuu pentru creștinul ortodox de a reflecta asupra morții, pe care fiecare dintre noi o va întâlni. Această perioadă a Marelui Post pe care am început-o nu de mult, este un timp propice pentru a reflecta deasemenea în ce măsură suntem pregătiți în cazul că moartea survine în mod neașteptat. Moartea este o realitate incontestabilă și trebuie să reprezinte o preocupare intensă pentru sufletul fiecărui creștin.

Realitatea morții

Incontestabil, moartea constituie marea provocare a vieții fiecărui om. Fie că este privită cu teamă, fie cu responsabilitate și seninătate, ea preocupă pe toți. Chiar dacă societatea actuală își ascunde scopul vieții sub forma înrobitoare a agonisirii bunurilor materiale sau a unor ranguri și vanități omenești, totuși moartea apare, la un moment dat, arătând oamenilor ordinea primordiale: cele spirituale sunt singurele care dănuie, iar cele materiale, ca și trupul omului, rămân până la preschimbarea lor finală, prin înviere.

Alexandru Macedon, celebrul împărat al Antichității, răpus de boală la vârsta deplinei maturități, a cerut să fie înmormântat cu mâinile goale ieșite din sicriu, pentru a arăta tuturor că nu se deosebește cu nimic de orice muritor de

rând. În fața morții, care nu cruță pe nimeni, toți oamenii sunt egali, așa cum spune cântarea: „Cine este împăratul sau ostașul, bogatul sau săracul, dreptul sau păcătosul? Oare nu sunt toți țărână?”

Învățătura ortodoxă despre moarte

Vorbind despre moarte, trăind durerea despărțirii de cei dragi, însoțim cu compasiune pe cei ce rămân, cu sufletele pustiite de întristare, simțim adeseori tentația revoltei: de ce Dumnezeu, în bunătața Sa nemărginită, a rostuit un astfel de moment și, mai cu seamă, pe ce criterii cheamă El sufletele oamenilor, unii la vârste fragede, în pruncie sau la tinerețe? Pentru a nu-L judeca pe Dumnezeu, trebuie să știm întâi că nu El este autorul încercărilor noastre. El este izvorul vieții, al bunătații și al înțelepciunii: ”Căci Dumnezeu nu a făcut moartea și nu se bucură de pieirea celor vii. El a zidit toate lucrurile spre viață” (Înțelepciunea lui Solomon 1:13). Moartea a apărut în istorie odată cu păcatul primilor oameni de a se împotrivi lui Dumnezeu, neascultând porunca Lui, deși fuseseră avertizați că vor muri. Așadar, ”Plata păcatului este moartea” (Rom 6:23)—confirmă Sf. Apostol Pavel. Și pentru că starea de păcătoșenie s-a răsfrânt asupra întregului neam omenesc, toți avem în față această mutare la veșnicile locașuri sau „marea trecere,” cum o numea poetul Lucian Blaga, fără a putea spune care sunt rânduielele după care ea se produce, în cazul concret al fiecăruia, mai devreme sau mai târziu. Important este nu când, ci cum murim. Dar pentru a ajunge la a ști cum trebuie să murim, trebuie să cunoaștem mai întâi câteva învățături ortodoxe absolut necesare.

O definiție simplă a morții este: separarea temporară a sufletului de trup, după cuvântul Ecclesiastului: ”pulberea se va întoarce în pământ, iar sufletul la Dumnezeu, Care l-a dat” (Eccl 12:7). Am scris *temporară* deoarece realitate morții este, în creștinism, însoțită întotdeauna de credința în biruința asupra morții prin Înviere. Niciodată, creștinul nu trebuie să privească moartea în chip fatalist, după nefericitul exemplu oferit de către definiția atee a morții, intens răspândită în timpurile dictaturii comuniste: ”trecerea în neființă.” Pentru un creștin, cei răposați nu trec în neființă, ci ei continuă să ființeze și după moarte, cu suflete lor, așteptând învierea trupurilor. Despre aceasta dau mărturie, nu numai citatul de mai sus din cartea Ecclesiastului, ci și pilda Mântuitorului despre bogatul nemilostiv și săracul Lazăr, ca și încredințarea tâlharului de pe cruce privind puterea pocăinței lui desăvârșite: intrarea în Rai o dată cu Hristos Cel răstignit și pentru păcatele lui.

Pilda bogatului nemilostiv și a săracului Lazăr (cf. Luca 16:19-31) ne încredințează că starea sufletelor după moarte este diferită potrivit judecății drepte a lui Dumnezeu. Adică, sufletele așteaptă învierea de obște, petrecând în locuri sau stări spirituale potrivite cu alegerea lor liberă, concretizată în faptele săvârșite în viața pământească. În nici un caz ele nu se reîncarnează pentru vieți succesive în alte trupuri, întrucât fiecare persoană este unică și res-

ponsabilă pentru faptele sale dintr-o viață unică trăită în istorie. Hristos când a înviat din morți nu a luat alt trup, ci chiar pe acela pe care L-a avut înainte de moarte, cu care S-a și arătat ucenicilor Săi, iar pe Toma L-a încredințat de prezența reală a semnelor rănilor din coastă și din palme. Evident, acesta era însă un trup de slavă care a biruit moartea și a devenit nestricăcios, așa cum vor fi toate trupurile celor înviați, precum și ale celor care vor fi aflați în viață la cea de-a doua venire a Domnului, prin preschimbare, așa cum vestește Sf. Apostol Pavel (cf. 1 Cor 15:54).

Pentru a fi așezate la starea de așteptare a învierii, potrivite cu faptele lor, sufletele vor cunoaște lumina dreptej judecări a Domnului Iisus Hristos. Această primă judecată se numește particulară, deoarece fiecare suflet este cercetat în mod individual, având drept apărători și acuzatori pe îngerii buni și răi. Modul în care se face recunoașterea faptelor și analiza lor amănunțită rămâne o taină, însă unii Sfinți Părinți, precum Sf. Macarie Egipteanul, au primit descoperiri dumnezeiești privind cercetarea concretă a păcatelor în trepte diferite numite vămi ale văzduhului, care arată modul în care omul a reușit sau nu să reziste în fața ispitelor.

Judecata particulară nu este definitivă; și asta nu pentru că nu ar fi dreaptă, ci pentru că viața pământească a celui judecat continuă să aibă influență asupra posterității. În sens negativ, aceasta înseamnă că unele fapte pot continua să aibă efect asupra urmașilor (o educație rea asupra copiilor, de pildă), iar în sens pozitiv, există posibilitatea reală, ca prin rugăciunile Bisericii, starea unui suflet să se schimbe în bine, datorită lucrării dragostei milostive pentru el a celor dragi, rămași în viață pe pământ.

Potrivit învățaturii ortodoxe, odată cu cea de-a doua venire a Domnului Hristos pe pământ, se va produce și învierea morților, când va avea loc a doua judecată: solemnă, publică și definitivă, în care vor fi cerceate toate faptele oamenilor, precum și consecințele lor. Aceasta este Judecata de Apoi, în urma căreia oamenii vor merge, cu suflete și trupuri, în Rai sau în Iad.

Pregătirea pentru trecera la cele veșnice

Creștinul trebuie să fie pregătit în permanență pentru moarte. Sfinții Părinți ai pustiei considerau absolut necesară cât mai deasă amintire a morții, de aceea se rugau în mod frecvent: "Doamne, dă-mi aducere-aminte de moarte!" (Acatistul Domnului nostru Iisus Hristos). Sf. Ioan Scărarul spune: "Precum pâinea este cea mai de trebuință dintre toate mâncările, așa aducerea-aminte de moarte este cea mai de trebuință dintre toate lucrările" (de curățire de patimi). O concepție extrem de dăunătoare este amânarea continuă a pregătirii pentru moarte, alimentată de diverse ispite. În tinerețe, întâlnim înșelarea potrivit căreia "viața trebuie trăită;" la maturitate, omul are tendința de a-și idolatriza propria familie, avere sau putere, iar la bătrânețe, cade în deznădejde, fie gândind aplatizat că o schimbare acum este deja tardivă, fie înfricoșându-se de

perspectiva asocierii dintre pocăință și moarte. Adevărul este că moartea vine independent de aceste calcule omenești și foarte mulți dintre oameni sunt surprinși de ea, fără a avea o minimă pregătire sufletească. De aceea este necesar ca fiecare creștin:

a) să aibă o relație vie de iubire față de Dumnezeu și semenii, manifestată prin rugăciune și fapte concrete. Simpla declarare a credinței sau a dragostei nu este suficientă. Faptele dragostei de Dumnezeu sunt: prezența nelipsită în casa Sa (biserica), rugăciunea, postul, informarea corectă asupra voinței Lui (din Sfânta Scriptură și alte cărți ziditoare de suflet). Faptele dragostei față de semenii sunt: mila sufletească (sfătuirea spre bine) și mila trupească (ajutorul în caz de nevoie);

b) să facă lucrător în viața lui harul lui Dumnezeu, primit prin Sfintele Taine și celelalte slujbe sfințitoare ale Bisericii. Să aibe un duhovnic de la care să primească dezlegare de păcate cât mai des, prin spovedanie. Să-L primească pe Domnul Hristos în ființa sa prin Sfânta Împărtășire cât mai des, dar cu pregătirea necesară;

c) să evite pe cât posibil, căderea în păcate, îndreptându-și viața după poruncile lui Dumnezeu. Persistența în rău, viciile de tot felul, concubinajele, îi mențin pe oameni în starea căzută din har. Dacă analizăm un dicton cu rădăcini biblice: „în ceea ce vei fi găsit, în aceea vei fi judecat”, (cf. Iezechiel 33:13-20), ne dăm seama că toți cei ce mor căzuți din har vor avea un răspuns greu de dat la dreapta judecată;

d) să se îngrijească din timp, dacă ține cu adevărat la cineva drag, ca aceea persoană să fie, la rândul ei, pregătită cum se cuvine pentru moarte, mai cu seamă dacă suferă de o boală grea și necruțătoare. Adeseori, rudele greșesc dacă nu cheamă preotul la timp pentru spovedanie și împărtășanie, pe motiv că acest fapt l-ar speria pe bolnav sau i-ar grăbi moartea. Din păcate, dacă este prea târziu și Sfintele Taine nu mai pot fi administrate din cauza pierderii cunoștinței, se produce o moarte și mai gravă—cea spirituală, a despărțirii omului de Dumnezeu;

e) în final, trebuie să atragem atenția asupra unei practici care nu se găsește în tradiția și spiritualitatea ortodoxă, și anume incinerarea. Această practică este un păcat, deoarece este o formă de desconsiderare a trupului, prin distrugerea lui în foc, și nu cinstirea lui prin credința în Înviere, adică reconstituirea persoanei umane în integritatea ei. La fel de mult păcătuiesc cei care împrăștie cenușa, manifestare cu caracter nihilist, susținând mai degrabă o credință religioasă panteistă, străină de credința ortodoxă.

Pr.Prof. Dr. David Pestroiu, *Extars din "Spre viața veșnică...rânduiești ortodoxe pentru înmormântare și parastase," Ed. Cuvântul Vieții, București, 2013.*

**HOLY WEEK / PASCHA / BRIGHT WEEK
SCHEDULE OF SERVICES – 2021**

Sat. April 24 <i>Lazarus Saturday</i>	Liturgy of St. John - Vigil Service	9:00 am 6:00 pm
Sun. April 25 <i>Palm Sunday</i>	Akathist & Hours Liturgy of St. John Bridegroom Matins	9:00 am 10:00 am 7:00 pm

HOLY WEEK

Mon. April 26	Presanctified Liturgy Bridegroom Matins	9:30 am 7:00 pm
Tues. April 27	Presanctified Liturgy Bridegroom Matins	9:30 am 7:00 pm
Wed. April 28	Presanctified Liturgy Holy Unction Bridegroom Matins	9:30 am 2:00 pm 7:00 pm
Thur. April 29	Hours & Typica Vesp. Liturgy of St Basil Matins w/Passion Gospels	8:30 am 9:00 am 7:00 pm
Fri. April 30	Royal Hours & Vespers Matins with Lamentations	9:00 am 9:00 am 7:00 pm
Sat. May 1st	Hours & Typica Vesp. Liturgy of St Basil	8:30 am 9:00 am
Resurrectional Matins & Paschal Liturgy of St John		11:30 pm
Sunday, May 2nd – PASCHA	Paschal Vespers	1:00 pm

BRIGHT WEEK

Mon. May 3	Matins Liturgy of St John	8:00 am 9:00 am
Tues. May 4	Matins Liturgy of St John	8:00 am 9:00 am
Thur. May 6	Vespers	5:00 pm
Fri. May 7	Liturgy of St John and blessing of the water	9:00 am

For the moment the monastery remains closed. For any special and last minute announcements check our website at: dormitionmonastery.org